

Uitvoeringsbesluit rampenfondsdecreet

Advies VVSG onder voorbehoud van goedkeuring door de VVSG Raad van bestuur

Inhoud

1 Situering	1
2 Advies VVSG	1
2.1 Genereer meer efficiëntiewinsten door automatisering en digitalisering	1
2.2 Gemeentelijke commissie tot vaststelling van schade aan teelten	2
2.3 Eerste deel van het bedrag dat niet vergoed wordt	3

1 Situering

Het rampenfonds vergoedt de schade bij rampen voor die schade die niet onder de brandverzekering valt. De werking van het rampenfonds werd geregionaliseerd. Op 03 juni 2016 werd het decreet aangenomen betreffende de tegemoetkoming voor schade, aangericht door algemene rampen in het Vlaams Gewest. Dit decreet vervangt de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen.

Nu ligt het uitvoeringsbesluit van het decreet van 03 juni 2016 voor advies voor.

Naar aanleiding van een vraag van het Vlaams Agrarisch Centrum over de gemeentelijke commissie voor vaststelling van schade bij landbouwgewassen, een deelaspect in dit uitvoeringsbesluit, organiseerde de VVSG een korte bevraging bij de gemeenten. 95 gemeenten reageerden hierop.

2 Advies VVSG

2.1 Genereer meer efficiëntiewinsten door automatisering en digitalisering

Bij het verzamelen van de informatie over schadegevallen en de aanvraag tot opname in de geografische afbakening van de ramp functioneert de gemeente grotendeels als administratief doorgeefluik.

Gemeenten vragen om administratieve last uit te schakelen door de gedupeerden alle informatie digitaal te laten invullen in een centraal e-loket en de informatie centraal te bundelen en te verwerken. Zo kan ook één standaard uitgewerkt worden voor de aan te

leveren informatie. Gedupeerden (bijvoorbeeld landbouwers) met schade aan eigendommen in verschillende gemeenten moeten dan niet meer schadedossiers indienen in verschillende gemeenten.

Het vele werk van de gemeente als doorgeefluik kan dan uitgeschakeld worden (bijvoorbeeld de ramingen van schade die de gemeenten moeten indienen).

De gemeente kan wel nog daar waar nodig haar inwoners ondersteunen bij het digitaal invullen van de schadedossiers. Van administratie naar dienstverlening

De gemeenten vragen dat het Vlaams Rampenfonds de geografische afbakening van de ramp zelf aanduidt zonder dat de gemeente daarvoor een aanvraag moet indienen. De gemeenten kunnen dan op een voorstel van afbakening door het Vlaams Rampenfonds nog advies geven gezien hun zicht de lokale situatie.

De gemeenten vragen een betere informatiedoorstroming van Vlaanderen naar de gemeenten zodat ook de gemeente haar inwoners kan informeren over de stand van zaken van de erkenning. Ook vragen de gemeenten extra inhoudelijke informatie en ondersteuning - zo is er bijvoorbeeld de vraag naar gebundelde en gestandaardiseerde afspraken om schade te ramen. Als een centraal e-loket wordt uitgebouwd om schade aan te geven vragen de gemeenten dat de verzamelde informatie voor hun grondgebied met hen wordt teruggekoppeld.

Voor een gemeente is een termijn van 60 dagen voldoende om de aanvraag tot erkenning als ramp in te dienen. Bij natuurverschijnselen die een periode duren (bijvoorbeeld langdurig overvloedige regenval met schade aan landbouwgewassen tot gevolg) vragen de gemeenten dat de termijn van 60 dagen pas begint te lopen aan het einde van deze periode. Deze stap voor de gemeenten kan uitgeschakeld worden als het centraal e-loket er komt.

2.2 Gemeentelijke commissie tot vaststelling van schade aan teelten

Ook bij de werking van de gemeentelijke commissie tot vaststelling van schade aan teelten functioneert de gemeente grotendeels als administratief doorgeefluik. Verschillende gemeenten melden dat ze weinig of laat informatie krijgen over de procedures die deze gemeentelijke commissie moet volgen.

De gemeenten vragen een overleg om tot gestandaardiseerde procedures te komen zowel voor het indienen van schadedossiers door particulieren als voor de inrichting en de werking van de gemeentelijke commissies.

Het digitaal indienen van de schadedossiers door de landbouwers via een centraal e-loket zou ook hier veel efficiëntiewinsten opleveren. Nu verliezen de gemeenten bijvoorbeeld veel tijd door het opzoeken/linken van informatie van percelen die reeds bij de Vlaamse overheid aanwezig is in het landbouw E-loket. De koppeling met dit landbouw E-loket moet zeker gemaakt worden. Zo'n centraal e-loket zal er ook voor zorgen dat de landbouwers geen

verschillende aanvragen moeten indienen in de verschillende gemeenten waar hun gronden liggen. De gemeenten vragen inzicht in de verzamelde informatie voor hun grondgebied. Ook hier kunnen de gemeenten waar nodig hun inwoners ondersteunen bij het digitaal invullen van de dossiers.

Het effectief vaststellen en inschatten van de schade op het terrein wordt wel nog als noodzakelijk ervaren, zij het dat in de nabije toekomst beeldtechnieken ook dit deels zouden moeten kunnen automatiseren.

De kennis om de schade vast te stellen zit voornamelijk bij de medewerkers van de centrale overheden (landbouw en belastingen) en bij de experts. De gemeenten hebben hier dus louter een organiserende en faciliterende taak (oa nauw contact met de landbouwers en functie als bemiddelaar). Aandachtspunt is dat de medewerkers van de centrale overheden niet altijd meer beschikbaar zijn.

Ook die taak zou minstens digitaal moeten kunnen ondersteund worden. Verschillende gemeenten (oa uit het MidWest overleg) werken hiervoor samen een digitale applicatie uit. Overleg tussen de gemeenten die zelf een digitalisering aan het uitbouwen zijn en de betrokken Vlaamse diensten is wenselijk om ervoor te zorgen dat de verschillende digitale platforms op elkaar afgestemd worden.

Vele gemeenten vragen zich af of het nog zinvol is dat ze deze organiserende en faciliterende rol vervullen. Andere gemeenten stellen hier wel werk van te willen blijven maken vanwege de burgers nabijheid van hun bestuur, vanwege hun mogelijke rol als bemiddelaar en drempelverlagende factor en vanwege de mogelijkheid om korter op de bal te spelen. De VVSG stelt daarom voor dat gemeenten ervoor kunnen kiezen om deze taak wel nog op zich te nemen of om deze over te laten aan de gewestelijke administratie.

2.3 Eerste deel van het bedrag dat niet vergoed wordt

Leefloners en equivalent leefloners zouden het volledige bedrag krijgen (dus geen forfait van 500 euro). Dit is positief maar waarom beperken tot deze groep? Zo kent Vlaanderen andere sociale maatregelen waar ook andere mensen van kunnen genieten, bijvoorbeeld de vrijstelling om sociale redenen van bovengemeentelijke saneringsbijdrag. Die geldt voor:

- gepensioneerden die een gewaarborgd inkomen voor bejaarden of de [inkomensgarantie voor ouderen](#) krijgen
- personen die een [leefloon](#) of een levensminimum krijgen van het OCMW
- personen met een handicap die een [inkomensvervangende tegemoetkoming](#) en/of de [tegemoetkoming hulp aan bejaarden](#) en/of de [integratietegemoetkoming](#) krijgen.

Het verdient aanbeveling om sociale correcties uniform toe te passen over de Vlaamse regelgeving. In de schoot van het Horizontaal Armoedeoverleg dat de Vlaamse Administratie organiseert, buigt een werkgroep zich over deze materie.